

BRITA

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

25 päivänä helmikuuta 2010*

Asiassa C-386/08,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Finanzgericht Hamburg (Saksa) on esittänyt 30.7.2008 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 1.9.2008, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Firma Brita GmbH

vastaan

Hauptzollamt Hamburg-Hafen,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: kolmannen jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts, joka hoitaa neljännen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, J. Malenovský (esittelevä tuomari) ja T. von Danwitz,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

julkisasiamies: Y. Bot,
kirjaaja: hallintovirkamies B. Fülöp,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 3.9.2009 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Firma Brita GmbH, edustajanaan Rechtsanwalt D. Ehle,

- Euroopan komissio, asiamiehinaan C. Tufvesson, F. Hoffmeister ja L. Bouyon,

kuultuaan julkisasiamiehen 29.10.2009 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä Israelin valtion välisestä assosioinnista 20.11.1995 Brysselissä allekirjoitetun Euro-Välimeri-sopimuksen (EYVL 2000, L 147, s. 3; jäljempänä EY-Israel-assosiaatiosopimus) tulkintaa, kun otetaan huomioon Euroopan yhteisön sekä Länsirannan ja Gazan alueen palestiinalaishallinnon puolesta toimivan Palestiinan vapautusjärjestön (PLO)

välinen 24.2.1997 Brysselissä allekirjoitettu kauppaa ja yhteistyötä koskeva väliaikainen Euro–Välimeri-assosiaatiosopimus (EYVL 1997, L 187, s. 3; jäljempänä EY–PLO-assosiaatiosopimus).

- 2 Tämä pyyntö on esitetty tulliasiaa koskevassa oikeudenkäynnissä, jonka asianosaisina ovat Saksan oikeuden mukaan perustettu yhtiö Firma Brita GmbH ja Hauptzollamt Hamburg-Hafen (Hampurin sataman tulliviranomainen) ja joka koskee kyseisen tulliviranomaisen päätöstä evätä pääasian kantajalta etuuskohtelu Länsirannalla valmistettujen tavaroiden tuonnin osalta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Wienin yleissopimus

- 3 Wienin valtiosopimusoikeutta koskevan, 23.5.1969 allekirjoitetun yleissopimuksen (Yhdistyneiden Kansakuntien sopimussarja, osa 1155, s. 331) 1 artiklan, jonka otsikko on ”Tämän yleissopimuksen soveltamisala”, mukaan sitä sovelletaan valtioiden välisiin valtiosopimuksiin.

- 4 Wienin yleissopimuksen 3 artiklassa, jonka otsikko on ”Tämän yleissopimuksen soveltamisalan ulkopuolella olevat kansainväliset sopimukset”, määrätään seuraavaa:

”Se, että tämä yleissopimus ei koske niitä kansainvälisiä sopimuksia, jotka on tehty valtioiden ja muiden kansainvälisen oikeuden subjektien välillä tai jotka on tehty pelkästään tällaisten muiden subjektien välillä, taikka kansainvälisiä sopimuksia, jotka eivät ole kirjallisessa muodossa, ei vaikuta:

--

- b) siihen, kuinka niihin sovelletaan sellaisia tämän yleissopimuksen sääntöjä, joiden alaisia ne kansainvälisen oikeuden nojalla tästä yleissopimuksesta riippumatta saattavat olla --

--”

- 5 Wienin yleissopimuksen 31 artiklassa, jonka otsikko on ”Yleinen tulkintasääntö”, määrätään seuraavaa:

”1. Valtiosopimusta on tulkittava vilpittömässä mielessä ja antamalla valtiosopimuksessa käytetyille sanonnoille niille kuuluvassa yhteydessä niiden tavallinen merkitys, sekä valtiosopimuksen tarkoituksen ja päämäärän valossa.

--

2. Valtiosopimusta tulkittaessa --

3. Yhteyden lisäksi tulee ottaa huomioon:

--

c) kaikki osapuolten välisissä suhteissa sovellettavissa olevan kansainvälisen oikeuden asiaan vaikuttavat säännöt.

--”

6 Yleissopimuksen 34 artikla, jonka otsikko on ”Kolmansia valtioita koskeva yleinen sääntö”, kuuluu seuraavasti:

”Valtiosopimus ei luo velvoituksia eikä oikeuksia kolmannelle valtiolle sen suostumuksetta.”

EY–Israel-assosiaatiosopimus

7 EY–Israel-assosiaatiosopimus, joka hyväksyttiin Euroopan yhteisöjen puolesta 19.4.2000 tehdyllä neuvoston ja komission päätöksellä 2000/384/EY, EHTY (EYVL L 147, s. 1), tuli voimaan 1.6.2000.

8 Kyseisen sopimuksen tavaroiden vapaata liikkuvuutta koskevaan toiseen osastoon lisättyssä 6 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Yhteisön ja Israelin välistä vapaakauppa-aluetta vahvistetaan tässä sopimuksessa esitettyjen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti sekä vuoden 1994 tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen ja muiden monenkeskisten tavaroiden kauppaa koskevien Maailman kauppajärjestön (WTO) perustavan sopimuksen – – liitteenä olevien sopimusten määräysten mukaisesti.”

9 Kyseisen sopimuksen 8 artiklan mukaan sopimuksessa tarkoitettujen teollisuustuotteiden osalta ”tuonti- ja vientitullit ja kaikki niitä vaikutukseltaan vastaavat maksut ovat kiellettyjä yhteisön ja Israelin välillä – –”, jollei siinä olevista määräyksistä muuta johdu.

10 EY–Israel-assosiaatiosopimuksen 75 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Kumpikin osapuoli voi saattaa kaikki tämän sopimuksen soveltamista tai tulkintaa koskevat erimielisyydet assosiointineuvoston käsiteltäväksi.”

- 11 EY–Israel-assosiaatiosopimuksen alueellinen soveltamisala on määritelty sopimuksen 83 artiklassa seuraavasti:

”Tätä sopimusta sovelletaan alueisiin, joihin sovelletaan Euroopan yhteisön ja Euroopan hiili- ja teräsyhteisön perustamissopimuksia näissä perustamissopimuksissa määrättyin edellytyksin, sekä Israelin valtion alueeseen.”

- 12 EY–Israel-assosiaatiosopimuksen liitteenä olevassa pöytäkirjassa N:o 4 (jäljempänä EY–Israel-pöytäkirja) määrätään alkuperäistuotteiden käsitteen määrittelystä ja hallinnollisen yhteistyön menetelmistä.

- 13 Kyseisessä pöytäkirjassa olevan 2 artiklan 2 kohdan mukaan Israelista peräisin olevina tuotteina pidetään tämän pöytäkirjan 4 artiklan mukaisesti kokonaan Israelissa tuotettuja tuotteita sekä tuotteita, joiden valmistuksessa on käytetty muita kuin siellä kokonaan tuotettuja aineksia, jos näille aineksille on suoritettu Israelissa tämän pöytäkirjan 5 artiklan mukainen riittävä valmistus tai käsittely.

- 14 Pöytäkirjan 17 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Tässä pöytäkirjassa tarkoitetut alkuperätuotteet saavat osapuolen alueelle tuotaessa sopimuksen mukaiset etuudet, jos niistä esitetään joko

- a) – – EUR.1-tavaratodistus tai

b) jäljempänä 22 artiklan 1 kohdassa eritellyissä tapauksissa – – ilmoitus, jonka viejä antaa kauppalaskussa, lähetysluettelossa tai muussa sellaisessa kaupallisessa asiakirjassa, jossa tuotteiden kuvaus on riittävän yksityiskohtainen niiden tunnistamiseksi (jäljempänä kauppalaskuilmoitus).”

15 Kyseisen pöytäkirjan 22 artiklan, jonka otsikko on ”Kauppalaskuilmoituksen laatimista koskevat edellytykset”, 1 kohdan a alakohdan mukaan pöytäkirjan 17 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun kauppalaskuilmoituksen voi laatia saman pöytäkirjan 23 artiklassa tarkoitettu valtuutettu viejä.

16 Kyseisen 23 artiklan mukaan viejävaltion tulliviranomaiset voivat antaa ”valtuutetuksi viejäksi” kutsutulle viejälle, joka harjoittaa usein tapahtuvaa EY–Israel-assosiaatiosopimuksen soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden vientiä ja joka antaa kaikki tulliviranomaisten tarpeellisiksi katsomat takeet tuotteiden alkuperäaseman ja tämän pöytäkirjan muiden vaatimusten täyttymisen tarkastamiseksi, luvan laatia kauppalaskuilmoituksia. Tällainen ilmoitus on todiste kyseessä olevien tuotteiden alkuperäasemasta ja mahdollistaa täten sen, että tuoja voi hyötyä kyseisessä sopimuksessa määrätystä etuuskohtelusta.

17 EY–Israel-pöytäkirjan 32 artiklassa määrätään alkuperäselvitysten tarkastamisesta seuraavaa:

”1. EUR.1-tavaratodistusten ja kauppalaskuilmoitusten jälkitarkastus suoritetaan pistokokein tai aina kun tuojamaan tulliviranomaisilla on aihetta epäillä tällaisten asiakirjojen aitoutta, tuotteiden alkuperäasemaa tai muiden tässä pöytäkirjassa määrättyjen vaatimusten täyttymistä.

2. Edellä 1 kohdan määräyksiä sovellettaessa tuojamaan tulliviranomaiset palauttavat viejämään tulliviranomaisille EUR.1-tavaratodistuksen ja kauppalaskun, jos se on esitetty, tai kauppalaskuilmoituksen tai näiden asiakirjojen jäljennökset ja esittävät mahdolliset sisältöä tai muotoa koskevat perusteet tiedustelun tekemiseen.

Ne toimittavat jälkitarkastuspyynnön tueksi kaikki asiakirjat ja ilmoittavat kaikki tiedot, jotka on saatu ja joiden perusteella EUR.1-tavaratodistuksessa tai kauppalaskuilmoituksessa olevia tietoja voidaan epäillä virheellisiksi.

3. Tarkastuksen suorittavat viejämään tulliviranomaiset. Tätä varten niillä on oikeus vaatia todistusaineistoa ja tarkastaa viejän tilejä tai tehdä muita tarpeellisiksi katsomiaan tarkastuksia.

4. --

5. Tarkastuksen tulokset ilmoitetaan tarkastusta pyytäneille tulliviranomaisille 10 kuukauden kuluessa tarkastuksesta. Näistä tuloksista on käytävä selvästi ilmi, ovatko asiakirjat aitoja ja voidaanko kyseisten tuotteiden katsoa olevan alkuperätuotteita ja täyttävän tämän pöytäkirjan muut vaatimukset.

--

6. Jos epäilyyn aihetta antaneissa tapauksissa vastausta ei ole saatu 10 kuukauden kuluessa tai jos vastauksessa ei ole riittävästi tietoja sen määrittämiseksi, onko kyseinen

asiakirja aito tai mikä on tavaroiden tosiasiallinen alkuperä, tarkastusta pyytäneet tulliviranomaiset epäävät etuuskohtelun, jollei ole kyse ylivoimaisesta esteestä tai poikkeuksellisista olosuhteista.”

- 18 EY–Israel-pöytäkirjan 33 artiklassa määrätään riitaisuuksien ratkaisemisesta seuraavaa:

”Jos 32 artiklassa määrätyistä tarkastusmenettelyistä syntyy riitaisuus, jota tarkastusta pyytäneet tulliviranomaiset ja sen suorittamisesta vastuussa olevat tulliviranomaiset eivät pysty keskenään sopimaan, tai jos ilmenee kysymys tämän pöytäkirjan tulkinnasta, asia annetaan tulliyhteistyökomitean ratkaistavaksi.

– –”

- 19 Kyseisen pöytäkirjan 39 artiklassa, jonka otsikko on ”Tulliyhteistyökomitea”, määrätään seuraavaa:

”1. Perustetaan tulliyhteistyökomitea, jonka tehtävänä on varmistaa hallinnollinen yhteistyö tämän pöytäkirjan moitteettomaksi ja yhtenäiseksi soveltamiseksi sekä suorittaa muita sille annettavia tullialan tehtäviä.

2. Komitea muodostuu jäsenvaltioiden asiantuntijoista ja Euroopan yhteisöjen komission tulliasioista vastuussa olevista virkamiehistä sekä Israelin nimeämistä asiantuntijoista.”

EY-PLO-assosiaatiosopimus

20 EY-PLO-assosiaatiosopimus, joka hyväksyttiin Euroopan yhteisön puolesta 2.6.1997 tehdyllä neuvoston päätöksellä 97/430/EY (EYVL L 187, s. 1), tuli voimaan 1.7.1997.

21 Kyseisen sopimuksen 3 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Yhteisö ja palestiinalaishallinto perustavat – – tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen 1994 ja Maailman kauppajärjestön (WTO) perustamissopimuksen liitteenä olevien tavaroiden kauppaa koskevien muiden monenvälisten sopimusten määräysten – – mukaisesti asteittain vapaakauppa-alueen – –”

22 Saman sopimuksen 5 ja 6 artiklassa määrätään seuraavaa:

”5 artikla

Yhteisön sekä Länsirannan ja Gazan alueen välisessä kaupassa ei oteta käyttöön uusia tuontitulleja tai vaikutukseltaan vastaavia maksuja.

6 artikla

Länsirannalta ja Gazan alueelta peräisin olevista tuotteista ei kanneta yhteisöön tuotaessa tulleja tai vaikutukseltaan vastaavia maksuja eikä niihin sovelleta määrällisiä rajoituksia tai vaikutukseltaan vastaavia toimenpiteitä.”

23 Kyseisen sopimuksen alueellista soveltamisalaa koskeva 73 artikla kuuluu seuraavasti:

”Tätä sopimusta sovelletaan toisaalta alueisiin, joihin sovelletaan Euroopan yhteisön perustamissopimusta ja Euroopan hiili- ja teräsyhteisön perustamissopimusta näiden sopimusten määräysten mukaisesti, ja toisaalta Länsirannan ja Gazan alueen muodostavaan alueeseen.”

24 EY–PLO-assosiaatiosopimuksen liitteenä olevassa pöytäkirjassa N:o 3 (jäljempänä EY–PLO-pöytäkirja) määrätään ”alkuperätuotteiden” käsitteen määrittelystä ja hallinnollisen yhteistyön menetelmästä.

25 Kyseisen pöytäkirjan 2 artiklan 2 kohdan mukaan Länsirannan ja Gazan alueen alkuperätuotteina pidetään Länsirannalla ja Gazassa kokonaan tuotettuja tuotteita sekä Länsirannalla ja Gazassa tuotettuja tuotteita, joiden valmistuksessa on käytetty muita kuin siellä kokonaan tuotettuja aineksia, jos näille aineksille on suoritettu Länsirannalla ja Gazan alueella riittävä valmistus tai käsittely.

- 26 EY–PLO-pöytäkirjan 15 artiklan 1 kohdassa määrätään, että Länsirannan ja Gazan alueen alkuperä tuotteet saavat yhteisöön tuotaessa EY–PLO-assosiaatiosopimuksen mukaiset etuudet, jos niistä esitetään joko EUR.1-tavaratodistus tai, tämän pöytäkirjan 20 artiklan 1 kohdassa eritellyissä tapauksissa, ilmoitus, jonka viejä antaa kauppalaskussa, lähetysluettelossa tai muussa sellaisessa kaupallisessa asiakirjassa, jossa tuotteiden kuvaus on riittävän yksityiskohtainen niiden tunnistamiseksi. Tällaista ilmoitusta kutsutaan ”kauppalaskuilmoitukseksi”.
- 27 EY–PLO-pöytäkirjan 16 artiklan 1 kohdassa määrätään, että viejään tulliviranomaiset antavat EUR.1-tavaratodistuksen. Saman artiklan 4 kohdan mukaan Länsirannan ja Gazan alueen tulliviranomaiset antavat tällaisen todistuksen, jos kyseisiä tuotteita voidaan pitää Länsirannan ja Gazan alueen alkuperä tuotteina ja jos ne täyttävät kyseisen pöytäkirjan muut vaatimukset.
- 28 EY–PLO-pöytäkirjan 20 artiklan 1 kohdan a alakohdan, joka koskee kauppalaskuilmoituksen laatimista koskevia edellytyksiä, mukaan tällaisen ilmoituksen voi laatia tämän pöytäkirjan 21 artiklassa tarkoitettu valtuutettu viejä. Kyseisen 20 artiklan 2 kohdan mukaan kauppalaskuilmoitus voidaan laatia, jos tuotteita voidaan pitää yhteisön tai Länsirannan ja Gazan alueen alkuperä tuotteina ja jos ne täyttävät kyseisen pöytäkirjan muut vaatimukset.
- 29 EY–PLO-pöytäkirjan 21 artiklan, joka koskee valtuutettuja viejiä, 1 kohdassa määrätään, että viejään tulliviranomaiset voivat antaa sellaiselle viejälle, joka harjoittaa EY–PLO-assosiaatiosopimuksen soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden usein tapahtuvaa vientiä, luvan laatia kauppalaskuilmoituksia; tällaista lupaa hakevan viejän on annettava kaikki tulliviranomaisten tarpeellisina pitämät takeet tuotteiden alkuperä aseman ja muiden tässä pöytäkirjassa asetettujen vaatimusten täyttymisen tarkastamiseksi.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 30 Pääasian kantajan eli Firma Brita GmbH:n kotipaikka on Saksassa. Se tuo maahan kivennäisveden valmistukseen tarkoitettuja laitteita sekä niiden lisälaitteita ja makusiirappeja, joita valmistaa israelilainen valmistaja Soda-Club Ltd -yhtiö tuotantopisteessään Jerusalemissa itään sijaitsevassa Mishor Aduminissa, Länsirannalla. Soda Club Ltd on EY–Israel-pöytäkirjan 23 artiklassa tarkoitettu valtuutettu viejä.
- 31 Pääasian kantaja haki vuoden 2002 ensimmäisen puoliskon aikana maahan tuotujen tavaroiden luovuttamista vapaaseen liikkeeseen ja esitti yli 60 tulli-ilmoitusta. Kantaja ilmoitti näiden tavaroiden alkuperämaaksi ”Israelin” ja pyysi, että niihin sovellettaisiin EY–Israel-assosiaatiosopimuksen mukaista tullietuuskohtelua tavarantoimittajan laatimien sellaisten kauppalaskuilmoitusten perusteella, joista kävi ilmi, että kyseiset tavarat olivat peräisin Israelista.
- 32 Saksan tullihallinto myönsi väliaikaisesti pyydetyn tullietuuskohtelun mutta aloitti jälkitarkastusmenettelyn. Israelin tullihallinto vastasi Saksan tulliviranomaisten tiedusteluun, että ”[niiden tekemässä] tarkastuksessa on osoittautunut, että kyseessä olevat tavarat ovat peräisin alueelta, joka on Israelin tullin vastuualuetta. Ne ovat näin ollen EY–Israel-assosiaatiosopimuksessa tarkoitettuja alkuperätuotteita, ja niihin on sovellettava kyseisessä sopimuksessa määrättyä etuuskohtelua”.
- 33 Saksan tulliviranomaiset pyysivät Israelin tulliviranomaisilta 6.2.2003 päivätyllä kirjeellä lisäselvitystä siitä, oliko kyseessä olevat tavarat valmistettu Länsirannalla, Gazan alueella, Itä-Jerusalemissa tai Golanin kukkuloilla sijaitsevilla Israelin siirtokunta-alueilla. Tähän kirjeeseen ei vastattu.

- 34 Näin ollen Saksan tulliviranomaiset epäivät 25.9.2003 tekemällään päätöksellä aiemmin myöntämänsä etuuskohtelun, koska ei ollut mahdollista määrittää varmasti, että tuotuihin tavaroihin voitiin soveltaa EY–Israel-assosiaatiosopimusta. Näin ollen päätettiin kantaa tulleja jälkitullauksin yhteensä 19 155,46 euroa.
- 35 Koska pääasian kantajan tekemä oikaisuvaatimus hylättiin, se vei asian Finanzgericht Hamburgiin (Hampurin veroasioita käsittelevä tuomioistuin) saadakseen päätöksen kumotuksi. Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo, että oikeusriidan ratkaisu riippuu EY–Israel-assosiaatiosopimuksen, EY–Israel-pöytäkirjan ja EY–PLO-assosiaatiosopimuksen tulkinnasta.
- 36 Tässä tilanteessa Finanzgericht Hamburg päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko Länsirannalta peräisin olevan tavaran maahantuojalle myönnettävä vaadittu etuuskohtelu joka tapauksessa, vaikka on esitetty ainoastaan virallinen alkupe-
rätodistus Israelista, kun otetaan huomioon, että kahdessa kyseeseen tulevassa
sopimuksessa, eli [EY–Israel-assosiaatiosopimuksessa] sekä [EY–PLO-assosiaa-
tiosopimuksessa] määrätään etuuskohtelusta tavaroille, jotka ovat peräisin Israelin
valtion alueelta tai Länsirannalta?

Jos kysymykseen 1 vastataan kieltävästi:

2) Onko jäsenvaltion tulliviranomainen, joka ei käynnistä [EY–Israel-]pöytäkirjan
32 artiklassa tarkoitettua tarkastusmenettelyä, sidottu EY–Israel-assosiaatiosopi-

muksen perusteella Israelin viranomaisten esittämään alkuperäselvitykseen suhteessa maahantuojaan, joka vaatii yhteisön alueelle tuodun tavaran osalta etuuskohtelua, niin kauan kuin tulliviranomaisella ei ole tavaran alkuperäasemasta muuta epäilyä kuin se, onko tavara peräisin alueelta, joka on ainoastaan Israelin hallinnassa – nimittäin Israelin ja Palestiinan välillä vuonna 1995 tehdyn väliaikaisen sopimuksen perusteella –, ja niin kauan kuin ei ole pantu toimeen menettelyä [EY–Israel-]pöytäkirjan 33 artiklan perusteella?

Jos kysymykseen 2 vastataan kieltävästi:

- 3) Saako tuojamaan tulliviranomainen silloin, kun Israelin viranomaiset vahvistivat tuojamaan tulliviranomaisen [EY–Israel-]pöytäkirjan 32 artiklan 2 kohdan perusteella esittämän tarkastuspyynnön johdosta (ainoastaan), että tavarat on valmistettu alueella, joka kuuluu Israelin tullitoimivaltaan, ja että ne ovat siten peräisin Israelista, ja kun Israelin tulliviranomaiset eivät vastanneet tuojamaan tulliviranomaisen tätä koskevaan vaatimukseen lisäselvityksistä, evätä suoraan etuuskohtelun jo tällä perusteella ja etenkin antamatta merkitystä sille, mistä tavara on tosiasiallisesti peräisin?

Jos kysymykseen 3 vastataan kieltävästi:

- 4) Saako [tuontijäsenvaltion] tulliviranomainen evätä [EY–Israel-assosiaatiosopimuksessa] tarkoitetun etuuskohtelun suoraan sillä perusteella, että – kuten sittemmin on tiedossa – tavara on peräisin Länsirannalta, vai onko [tässä sopimuksessa] tarkoitettu etuuskohtelu myönnettävä myös tavaroille, joilla on tällainen alkuperä, joka tapauksessa niin kauan kuin ei ole pantu toimeen [EY–

Israel-]pöytäkirjan 33 artiklassa tarkoitettua riitojenratkaisumenettelyä sopimuksessa esiintyvistä käsitteistä 'Israelin valtion alue'?"

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen ja neljäs kysymys

- ³⁷ Ensimmäisellä ja neljännellä kysymyksellään, joita on syytä tarkastella yhdessä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, voivatko tuojamaan tulliviranomaiset kieltäytyä myöntämästä EY–Israel-assosiaatiosopimuksen mukaista etuuskohtelua, kun kyseessä olevat tavarat ovat peräisin Länsirannalta.
- ³⁸ Aluksi on todettava, että vastaus näihin kysymyksiin riippuu suoraan EY–Israel-assosiaatiosopimuksen 83 artiklan, jossa määritellään tämän sopimuksen alueellinen soveltamisala, tulkinnasta.
- ³⁹ Tässä yhteydessä on huomautettava, että Euroopan unionin neuvoston SEUT 217 ja SEUT 218 artiklan mukaisesti tekemä sopimus kolmannen valtion kanssa on Euroopan unionin osalta SEUT 267 artiklan ensimmäisen kohdan b alakohdassa tarkoitettu unionin toimielimen toimi, että tällaisen sopimuksen tultua voimaan sen määräykset

ovat osa unionin oikeusjärjestystä ja että tämän oikeusjärjestyksen puitteissa unionin tuomioistuimella on toimivalta antaa ennakkoratkaisu tämän sopimuksen tulkinnasta (ks. vastaavasti asia 12/86, Demirel, tuomio 30.9.1987, Kok., s. 3719, Kok. Ep. IX, s. 177, 7 kohta ja asia C-162/96, Racke, tuomio 16.6.1998, Kok., s. I-3655, 41 kohta). Lisäksi EY–Israel-assosiaatiosopimus on tehty kahden kansainvälisen oikeuden subjektin välillä, joten sopimukseen sovelletaan kansainvälistä oikeutta ja erityisesti sen tulkinnan osalta kansainvälistä sopimusoikeutta.

- 40 Kansainvälinen sopimusoikeus on kodifioitu pääasiallisesti Wienin yleissopimuksessa. Tämän yleissopimuksen 1 artiklan mukaan sitä sovelletaan valtioiden välisiin valtiosopimuksiin. Se, että yleissopimus ei sen 3 artiklan b kohdan mukaan koske niitä kansainvälisiä sopimuksia, jotka on tehty valtioiden ja muiden kansainvälisen oikeuden subjektien välillä, ei kuitenkaan vaikuta siihen, kuinka niihin sovelletaan sellaisia kyseisen yleissopimuksen sääntöjä, joiden alaisia ne kansainvälisen oikeuden nojalla tästä yleissopimuksesta riippumatta saattaisivat olla.
- 41 Tästä seuraa se, että Wienin yleissopimuksen määräyksiä sovelletaan valtion ja kansainvälisen järjestön väliseen sopimukseen, kuten EY–Israel-assosiaatiosopimukseen, siltä osin kuin nämä määräykset ilmentävät yleistä kansainvälistä tapaoikeutta. Näin ollen EY–Israel-assosiaatiosopimusta on tulkittava näiden määräysten perusteella.
- 42 Lisäksi oikeuskäytännössä on todettu, että vaikka Wienin yleissopimus ei sidokaan yhteisöä tai kaikkia jäsenvaltioita, useat yleissopimuksen määräyksistä ilmentävät kansainvälistä tapaoikeutta ja ne sitovat täten yhteisön toimielimiä ja ovat osa yhteisön oikeusjärjestystä (ks. vastaavasti em. asia Racke, tuomion 24, 45 ja 46 kohta; ks. myös viittauksesta Wienin yleissopimukseen Euroopan yhteisöjen tekemien assosiaatiosopimusten osalta asia C-416/96, El-Yassini, tuomio 2.3.1999, Kok., s. I-1209, 47 kohta ja asia C-268/99, Jany ym., tuomio 20.11.2001, Kok., s. I-8615, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 43 Wienin yleissopimuksen 31 artiklan mukaan valtiosopimusta on tulkittava vilpittömässä mielessä ja antamalla valtiosopimuksessa käytetyille sanonnoille niille kuuluvassa yhteydessä niiden tavallinen merkitys, sekä valtiosopimuksen tarkoituksen ja päämäärän valossa. Tältä osin yhteyden lisäksi tulee ottaa huomioon kaikki osapuolten välisissä suhteissa sovellettavissa olevan kansainvälisen oikeuden asiaan vaikuttavat säännöt.
- 44 Yksi näistä asiaan vaikuttavista säännöistä, joihin voidaan vedota EY–Israel-assosiaatiosopimuksen osapuolten välisessä suhteessa, on yleinen kansainvälisen oikeuden sopimusten suhteellisen vaikutuksen periaate, jonka mukaan sopimuksesta ei saa olla haittaa tai etua kolmansille (*pacta tertiis nec nocent nec prosunt*). Tämä yleisen kansainvälisen oikeuden periaate ilmenee erityisesti Wienin yleissopimuksen 34 artiklasta, jonka mukaan valtiosopimus ei luo veloituksia eikä oikeuksia kolmannelle valtiolle sen suostumuksetta.
- 45 Näistä alustavista huomautuksista seuraa, että EY–Israel-assosiaatiosopimuksen 83 artiklaa, jossa määritellään tämän sopimuksen alueellinen soveltamisala, on tulkittava *pacta tertiis nec nocent nec prosunt* -periaatteen mukaisesti.
- 46 Tässä yhteydessä on selvää, että Euroopan yhteisöt ovat tehneet peräkkäin kaksi Euro–Välimeri-assosiaatiosopimusta, ensimmäisen Israelin valtion ja toisen Länsirannan ja Gazan alueen palestiinalaishallinnon puolesta toimivan PLO:n kanssa.
- 47 Kummallakin näistä assosiaatiosopimuksista on oma alueellinen soveltamisalansa. EY–Israel-assosiaatiosopimuksen 83 artiklassa määrätään, että sopimusta sovelletaan ”Israelin valtion alueeseen”. EY–PLO-assosiaatiosopimuksen 73 artiklan mukaan sopimusta sovelletaan ”Länsirannan ja Gazan alueen muodostavaan alueeseen”.

- 48 Näillä kahdella sopimuksella on kuitenkin sama tavoite, joka on ilmaistu EY–Israel-assosiaatiosopimuksen 6 artiklan 1 kohdassa ja EY–PLO-assosiaatiosopimuksen 3 artiklassa ja joka on osapuolten välisen vapaaakauppa-alueen muodostaminen ja/tai vahvistaminen, sekä sama tarkoitus, joka on määritelty teollisuustuotteiden osalta EY–Israel-assosiaatiosopimuksen 8 artiklassa ja EY–PLO-assosiaatiosopimuksen 5 ja 6 artiklassa ja joka on tullien, määrällisten rajoitusten ja vaikutukseltaan vastaavien toimenpiteiden kieltäminen näiden molempien sopimusten osapuolten välisessä kauppavaihdossa.
- 49 Hallinnollisen yhteistyön menetelmistä on todettava yhtäältä EY–Israel-assosiaatiosopimuksesta, että EY–Israel-pöytäkirjan 22 artiklan 1 kohdan a alakohdasta ja 23 artiklan 1 kohdasta seuraa, että kauppalaskuilmoituksen, joka on vientiä koskevan etuuskohtelun edellytys, laatii ”viejävaltion tulliviranomaisten” hyväksymä valtuutettu viejä.
- 50 Toisaalta EY–PLO-assosiaatiosopimuksen osalta EY–PLO-pöytäkirjan 20 artiklan 1 kohdan a alakohdasta ja 21 artiklan 1 kohdasta seuraa, että kauppalaskuilmoituksen, joka on vientiä koskevan etuuskohtelun edellytys, laatii ”viejämään tulliviranomaisten” hyväksymä valtuutettu viejä. Lisäksi EY–PLO-pöytäkirjan 16 artiklan 4 kohdassa todetaan, että ainoastaan Länsirannan ja Gazan alueen tulliviranomaiset antavat EUR.1-tavaratodistuksen, jos kyseisiä tuotteita voidaan pitää Länsirannan ja Gazan alueen alkuperätuotteina.
- 51 Edellä esitetystä seuraa, että mainituissa kahdessa pöytäkirjassa tarkoitetuilla viejävaltion tulliviranomaisilla on molemmilla omien alueellisten toimintamahdollisuuksiensa rajoissa yksinomainen toimivalta myöntää EUR.1-tavaratodistuksia tai myöntää valtuutus niiden hallinnollisen toimivallan alueella oleville viejille.

52 Jos EY–Israel-assosiaatiosopimuksen 83 artiklaa tulkittaisiin niin, että Israelin viranomaisilla on tullitoimivalta Länsirannalta peräisin olevien tavaroiden osalta, tämä velvoittaisi Palestiinan tulliviranomaiset olemaan käyttämättä toimivaltaansa, joka niille kuitenkin kuuluu EY–PLO-pöytäkirjan edellä mainittujen määräysten perusteella. Tällainen tulkinta, jolla luotaisiin kolmannelle velvoite ilman tämän suostumusta, olisi vastoin yleisen kansainvälisen oikeuden *pacta tertiis nec nocent nec prosunt* -periaatetta, sellaisena kuin se on kodifioituna Wienin yleissopimuksen 34 artiklassa.

53 Näin ollen EY–Israel-assosiaatiosopimuksen 83 artiklaa on tulkittava niin, että Länsirannalta peräisin olevat tavarat eivät kuulu tämän sopimuksen alueelliseen soveltamisalaan eikä niihin siis voida soveltaa sopimuksen mukaista etuuskohtelua.

54 Tässä tilanteessa Saksan tulliviranomaisilla oli oikeus kieltäytyä myöntämästä EY–Israel-assosiaatiosopimuksen mukaista etuuskohtelua kyseessä oleviin tavaroihin sillä perusteella, että ne olivat peräisin Länsirannalta.

55 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteleo ensimmäisellä kysymyksellään myös sitä, voivatko tuojavaltion tulliviranomaiset myöntää etuuskohtelun silloin, kun tällaisesta kohtelusta on määrätty molemmissa nyt huomioon otettavissa sopimuksissa eli EY–Israel-assosiaatiosopimuksessa ja EY–PLO-assosiaatiosopimuksessa, jos on selvää, että kyseessä olevat tavarat ovat peräisin Länsirannalta ja että on esitetty ainoastaan virallinen alkuperätodistus Israelista. Kyseinen tuomioistuin haluaa tarkemmin sanoen tietää, miltä osin valinnanvapaus on sallittua toimivaltaperustan osalta niin, että jätetään ratkaisematta kysymys siitä, kumpaa näistä kahdesta

sopimuksesta on sovellettava, ja siitä, tuleeko Israelin vai Palestiinan viranomaisten toimittaa alkuperää koskeva todistus.

- 56 Jos sallittaisiin tällainen valinnanvapaus, joka perustuu ainoastaan toteamuksiin siitä, että molemmissa kyseessä olevissa sopimuksissa on määrätty etuuskohtelusta, ja siitä, että tavaroiden alkuperä määritellään muulla tavoin kuin tosiasiallisesti sovellettavassa assosiaatiosopimuksessa määrättyjen keinojen avulla, torjuttaisiin lähtökohtaisesti se, että etuuskohtelun saamisen edellytyksenä on toimivaltaiselta viejävaltion viranomaiselta peräisin oleva virallinen alkuperätodistus.
- 57 EY–Israel-pöytäkirjan 17 artiklasta ja EY–PLO-pöytäkirjan 15 artiklasta käy kuitenkin ilmi, että sopimuspuolten alueilta peräisin olevista tavaroista on esitettävä alkuperäselvitys, jotta niihin voitaisiin soveltaa etuuskohtelua. Tätä toimivaltaisen viranomaisen antamaa virallista alkuperäselvitystä koskevaa vaatimusta ei voida pitää pelkkänä muodollisuutena, jota ei tarvitse ottaa huomioon sikäli kuin alkuperä osoitetaan muilla todisteilla. Tältä osin oikeuskäytännön mukaan muiden kuin kyseisessä assosiaatiosopimuksessa nimenomaisesti nimettyjen viranomaisten myöntämien todistusten pätevyyttä ei voida hyväksyä (ks. vastaavasti asia C-432/92, Anastasiou ym., tuomio 5.7.1994, Kok., s. I-3087, 37–41 kohta).
- 58 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella ensimmäiseen ja neljanteen kysymykseen on vastattava, että tuontijäsenvaltion tulliviranomainen voi evätä EY–Israel-assosiaatiosopimuksen mukaisen etuuskohtelun, jos kyseessä olevat tavarat ovat peräisin Länsirannalta. Lisäksi tuontijäsenvaltion tulliviranomaisella ei ole valinnanvapautta toimivaltaperustan suhteen niin, että se voisi jättää ratkaisematta sen, kumpaa huomioon otettavista sopimuksista, eli EY–Israel-assosiaatiosopimusta vai EY–PLO-assosiaatiosopimusta, tulee soveltaa nyt käsiteltävässä tapauksessa, ja sen, täytyykö alkuperäselvityksen olla Israelin viranomaisten vai Palestiinan viranomaisten antama.

Toinen ja kolmas kysymys

- 59 Toisella ja kolmannella kysymyksellään, joita on tarkasteltava yhdessä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee, onko tuojavaltion tulliviranomainen EY–Israel-pöytäkirjan 32 artiklan mukaisessa menettelyssä sidottu esitettyyn alkuperäselvitykseen ja viejävaltion tulliviranomaisen antamaan vastaukseen. Kyseinen tuomioistuin haluaa myös tietää, onko tuojavaltion tulliviranomaisen annettava kauppalaskuilmoitusten tarkastamisesta syntynyt riitaisuus tämän pöytäkirjan 33 artiklan nojalla tulliyhteistyökomitean ratkaistavaksi ennen yksipuolisten toimenpiteiden toteuttamista.

Kysymys siitä, onko tuojavaltion tulliviranomainen sidottu viejävaltion tulliviranomaisen vastaukseen

- 60 EY–Israel-pöytäkirjan 32 artiklasta käy ilmi, että kauppalaskuilmoitusten jälkitarkastus tehdään aina, kun tuojavaltion tulliviranomaisilla on aihetta epäillä näiden ilmoitusten aitoutta tai kyseessä olevien tuotteiden alkuperäasemaa. Tarkastuksen tekevät viejävaltion tulliviranomaiset. Tarkastuksen tulokset ilmoitetaan tarkastusta pyytäneille tulliviranomaisille 10 kuukauden kuluttua tarkastuksesta. Näistä tuloksista on käytävä selvästi ilmi, ovatko ilmoitukset aitoja ja voidaanko kyseisten tuotteiden katsoa olevan alkuperä tuotteita. Jos epäilyyn aihetta antaneissa tapauksissa vastausta ei ole saatu 10 kuukauden kuluessa tai jos vastauksessa ei ole riittävästi tietoja sen määrittämiseksi, onko kyseinen ilmoitus aito tai mikä on tavaroiden tosiasiallinen alkuperä, tuojavaltion tulliviranomaiset epäävät etuuskohtelun.
- 61 Oikeuskäytännössä on katsottu samanlaisessa oikeudellisessa tilanteessa, että tällaisista määräyksistä ilmenee, että tavaroiden alkuperän määrittely perustuu kyseessä olevan vapaakauppasopimuksen osapuolten tulliviranomaisten väliseen toimivallan jakoon, jonka mukaan viejävaltion viranomaiset määrittelevät alkuperän. Tällainen järjestelmä

on perusteltu siksi, että viejävaltion viranomaiset ovat parhaimmassa asemassa tarkastamaan suoraan tosiseikat, joista alkuperä riippuu (ks. vastaavasti asia 218/83, Les Rapides Savoyards ym., tuomio 12.7.1984, Kok., s. 3105, 26 kohta).

62 Kyseinen järjestelmä voi kuitenkin toimia vain silloin, kun tuojavaltion tulliviranomaisen tunnustaa viejävaltion viranomaisten lainmukaisesti tekemät arvioinnit (ks. vastaavasti em. asia Les Rapides Savoyards ym. tuomion 27 kohta ja yhdistetyt asiat C-23/04–C-25/04, Sfakianakis, tuomio 9.2.2006, Kok., s. I-1265, 23 kohta).

63 Tästä seuraa, että tuojavaltion tulliviranomaiset eivät voi tässä vastavuoroisen tunnustamisen järjestelmässä yksipuolisesti todeta viejamaan tulliviranomaisten hyväksymän valtuutetun viejän esittämää kauppalaskuilmoitusta pätemättömäksi. Samoin silloin, kun kyse on jälkitarkastuksesta, tällaisen tarkastuksen tulokset sitovat lähtökohtaisesti tuojavaltion tulliviranomaisia (ks. vastaavasti em. asia Sfakianakis, tuomion 49 kohta).

64 EY–Israel-pöytäkirjan 32 artiklan mukaisen jälkitarkastuksen tarkoituksena ei pääasiassa kuitenkaan ollut selvittää sitä, ovatko maahantuodut tuotteet kokonaan tietyllä alueella tuotettuja tai onko niille tehty kyseisellä alueella riittävä valmistus tai käsittely niin, että ne voitaisiin EY–Israel-pöytäkirjan mukaisesti katsoa tältä alueelta peräisin oleviksi tuotteiksi. Jälkitarkastus koski maahantuotujen tuotteiden valmistuspaikkaa, ja tarkastuksen tarkoituksena oli selvittää se, kuuluvatko nämä tuotteet EY–Israel-assosiaatiosopimuksen alueelliseen soveltamisalaan. Unionin kanta nimittäin on, että tuotteisiin, jotka ovat lähtöisin Israelin hallinnassa vuodesta 1967 olleita alueita, ei voida soveltaa tässä sopimuksessa määriteltyä etuuskohtelua.

- 65 EY–Israel-pöytäkirjan 32 artiklan 6 kohdassa todetaan, että jos viejään tulliviranomaisten antamassa vastauksessa ei ole riittävästi tietoja tavaroiden tosiasiallisen alkuperän määrittämiseksi, tarkastusta pyytäneiden tulliviranomaisten on evättävä näitä tavaroita koskeva etuuskohtelu.
- 66 Pääasian seikoista käykin ilmi, että Israelin tulliviranomaiset eivät ole antaneet jälkিতarkastuksen yhteydessä minkäänlaista tarkkaa vastausta Saksan tulliviranomaisten kirjeisiin, joissa tiedusteltiin, oliko kyseessä olevat tavarat valmistettu Länsirannalla, Gazan alueella, Itä-Jerusalemmissä tai Golanin kukkuloilla sijaitsevilla Israelin siirtokunta-alueilla. Saksan tulliviranomaisten 6.2.2003 päivättyyn kirjeeseen ei edes vastattu.
- 67 Tällaisissa olosuhteissa on katsottava, että viejävaltion tulliviranomaisten antaman kaltaisessa vastauksessa ei ole EY–Israel-pöytäkirjan 32 artiklan 6 kohdassa tarkoitettuja riittäviä tietoja tavaroiden tosiasiallisen alkuperän määrittämiseksi ja näin ollen tällaisessa tilanteessa kyseisten viranomaisten vahvistus, jonka mukaan kyseessä oleviin tavaroihin sovelletaan EY–Israel-assosiaatiosopimukseen perustuvaa etuuskohtelua, ei sido tuontijäsenvaltion tulliviranomaisia.

Velvollisuus antaa asia tulliyhteistyökomitean ratkaistavaksi

- 68 EY–Israel-pöytäkirjan 33 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos kyseisen pöytäkirjan 32 artiklassa määrätyistä tarkastusmenettelyistä syntyy riitaisuus tai jos ilmenee kysymys tämän pöytäkirjan tulkinnasta, asia annetaan tulliyhteistyökomitean ratkaistavaksi.

- 69 EY–Israel-pöytäkirjan 39 artiklan mukaan tulliyhteistyökomitea on hallinnollinen elin, joka muodostuu komission, jäsenvaltioiden ja Israelin valtion tulliasiantuntijoista ja virkamiehistä. Sen tehtävänä on kyseisen pöytäkirjan määräysten puitteissa suorittaa teknisiä tullialan tehtäviä. Näin ollen sen ei voida katsoa olevan toimivaltainen ratkaisemaan riitaisuuksia, jotka koskevat itse EY–Israel-assosiaatiosopimuksen tulkintaa koskevia oikeudellisia kysymyksiä. Tällaiset erimielisyydet voidaan sitä vastoin saattaa tämän sopimuksen 75 artiklan 1 kohdan nojalla assosiaationeuvoston käsiteltäväksi.
- 70 Pääasiassa käsiteltävän kaltaisessa tilanteessa vastausta, jonka viejävaltion tulliviranomaiset ovat antaneet EY–Israel-pöytäkirjan 32 artiklan mukaisen jälkitarkastusmenettelyn yhteydessä, ei voida pitää sopimuspuolten välisen, kyseisen pöytäkirjan tulkintaa koskevan riitaisuuden syynä. Yhtäältä vastauksessa ei nimittäin ole toimitettu vaadittuja tietoja. Toisaalta pääasiassa kyseessä oleva erimielisyys on tosin saanut alkunsa tuojavaltion tulliviranomaisten vireille saattaman jälkitarkastusmenettelyn yhteydessä, mutta erimielisyys ei koske pöytäkirjan tulkintaa vaan EY–Israel-assosiaatiosopimuksen alueellisen soveltamisalan määrittystä.
- 71 Näin ollen pääasiassa kyseessä olevan kaltaisissa olosuhteissa kummallakin sopimuspuolella on mahdollisuus saattaa EY–Israel-assosiaatiosopimuksen alueellista soveltamisalaa koskeva tulkintakysymys assosiaationeuvoston käsiteltäväksi. Sitä vastoin ei ole tarpeen saattaa asiaa tulliyhteistyökomitean käsiteltäväksi, koska tämä tulkintakysymys ei kuulu sen toimivaltaan.
- 72 Joka tapauksessa on niin, että vaikka asian saattaminen assosiaationeuvoston käsiteltäväksi olisi ollut mahdollinen, on assosiaatiosopimuksen itsensä tulkintaa koskevasta riitaisuudesta huomautettava, että oikeuskäytännön mukaan sitä, ettei riitaisuutta ole saatettu assosiaationeuvostoon rinnastettavan assosiaatiokomitean käsiteltäväksi, ei voida käyttää perusteena poiketa yhteistyöjärjestelmästä ja assosiaa-

tiosopimuksesta seuraavista toimivaltuuksista (ks. analogisesti em. yhdistetyt asiat Sfakianakis, tuomion 52 kohta).

- 73 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella toiseen ja kolmanteen kysymykseen on vastattava, että EY–Israel-pöytäkirjan 32 artiklan mukaisessa menettelyssä tuojavaltion tulliviranomainen ei ole sidottu esitettyyn alkuperäselvitykseen ja viejävaltion tulliviranomaisen antamaan vastaukseen, jos siinä ei esitetä kyseisen pöytäkirjan 32 artiklan 6 kohdassa tarkoitettuja riittäviä tietoja tavaroiden tosiasiallisen alkuperän määrittämiseksi. Tuojavaltion tulliviranomainen ei myöskään ole velvollinen antamaan EY–Israel-assosiaatiosopimuksen alueellisen soveltamisalan tulkintaa koskevaa riittävästi kyseisen pöytäkirjan 39 artiklassa perustetun tulliyhteistyökomitean käsiteltäväksi.

Oikeudenkäyntikulut

- 74 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Tuontijäsenvaltion tulliviranomainen voi evätä Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä Israelin valtion välisestä assosioinnista 20.11.1995 Brysselissä allekirjoitetun Euro–Välimeri-sopimuksen mukaisen etuuskohdellun, jos kyseessä olevat tavarat ovat peräisin Länsirannalta. Lisäksi**

tuontijäsenvaltion tulliviranomaisella ei ole valinnanvapautta toimivalta-perustan suhteen niin, että se voisi jättää ratkaisematta sen, kumpaa huomioon otettavista sopimuksista, eli Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä Israelin valtion välisestä assosioinnista tehtyä Euro–Välimeri-sopimusta vai Euroopan yhteisön sekä Länsirannan ja Gazan alueen palestiinalaishallinnon puolesta toimivan Palestiinan vapautusjärjestön (PLO) välistä 24.2.1997 Brysselissä allekirjoitettua kauppaa ja yhteistyötä koskevaa väliaikaista Euro–Välimeri-assosiaatiosopimusta, tulee soveltaa nyt käsiteltävässä tapauksessa, ja sen, täytyykö alkuperäselvityksen olla Israelin viranomaisten vai Palestiinan viranomaisten antama.

- 2) Euroopan yhteisöjen ja niiden jäsenvaltioiden sekä Israelin valtion välisestä assosioinnista tehdyn Euro–Välimeri-sopimuksen pöytäkirjassa N:o 4 olevan 32 artiklan mukaisessa menettelyssä tuojavaltion tulliviranomainen ei ole sidottu esitettyyn alkuperäselvitykseen ja viejävaltion tulliviranomaisen antamaan vastaukseen, jos siinä ei esitetä kyseisen pöytäkirjan 32 artiklan 6 kohdassa tarkoitettuja riittäviä tietoja tavaroiden tosiasiallisen alkuperän määrittämiseksi. Tuojaavaltion tulliviranomainen ei myöskään ole velvollinen antamaan EY–Israel-assosiaatiosopimuksen alueellisen soveltamisalan tulkintaa koskevaa riitaisuutta kyseisen pöytäkirjan 39 artiklassa perustetun tulliyhteistyökomitean käsiteltäväksi.

Allekirjoitukset